

Satu Rasila

STELLAN, LAHNAN JA PASIN YLLÄTTÄVÄ UROTYÖ

Olipa kerran teatteri, jonka kellareista avautui käytävä salaiseen maailmaan. Tämä käytävä avautui aivan tavallisen näköisen, keltaisen oven takaa. Oveissa oli kyltti, jossa luki "Ole ystävällinen myös maanantaisin". Kukaan ei ymmärtänyt, mitä kyltti tarkoitti, joten kukaan ei koskaan avannut ovea.

Kunnes eräänä maanantai-iltana teatteria rakastavat siskokset Lahna ja Stella eksyivät, kun olivat esityksen jälkeen lähdössä teatterilta kotiin. Katsomon sivussa Stella näki avoimen oven, jonka takana oli iso kasa suklaata. Stella sanoi Lahnalle:

- Kato mitä tuolla on! Voitais kerrankin syödä niin paljon suklaata kun halutaan!

Lahna epäröi.

- Ei sinne saa mennä.

Lahna katsoi kysyvästi unileluaan, pientä ja söpöä pupua jonka nimi oli Pasi ja joka itse kuvitteli olevansa hurja ja pelottava kuin leijona. Pasi rohkaisikin Lahnaa:

- Tytöt, nyt heti kohti seikkailuja!

Niin he luikahtivat muilta salaa teatterin katsomon taakse, suklaakasan luo. Mutta voi pettymystä. Suklaa olikin teatteriesitystä varten tehtyä leikkisuklaata eikä sitä voinut syödä.

- Huijausta! Senkin teatteri! huusi Stella pettynään.
- Semmottis ja tämmöttis, kuului äkkiä ääni suklaakasan takaa.

Stella, Lahna ja Pasi keräsivät rohkeutensa ja kurkkasivat kasan taakse. Siellä istui yksinäinen yksisarvinen.

- Kuka sä olet? kysyi Lahna.
- Turkulainen yksisarvinen, vastasi Turkulainen yksisarvinen. Mää jo vähän odottelinkin teitä. Lähdetään.

Stella ja Lahna lähtivät seuraamaan Turkulaista yksisarvista, joka johdatti tytöt näyttämön takaa laskeutuvia portaita pitkin teatterin kellariin. Turkulainen yksisarvinen pysähtyi keltaisen oven edessä.

- Ette te kumminkaan tiär mikä tässä se tunnussana on, kysyi Turkulainen yksisarvinen.
- Ei, parahti Stella.

Lahna katseli oveissa olevaa kylttiä kummastuneena.

- Ole ystävällinen myös maanantaisin, luki Lahna kyltin tekstin ääneen.

Ja kuin taikauskusta ovi avautui.

Oven takaa tuli esiin pitkä käytävä. Turkulainen yksisarvinen viittasi Stellaa ja Lahnaa jatkamaan matkaa.

- Tämä tunneli vie Aurajoen alla olevaan salaiseen laaksoon. Laaksossa teitä odottaa tehtävä.
- Mikä tehtävä, kysyi Pasi, sillä Stella ja Lahna olivat liian jännittyneitä sanoakseen sanaakaan.

Turkulainen yksisarvinen kaivoi taskustaan sitruunan ja ojensi sen Stellalle.

- Annan teille yhden vihjeen: sitruunalla ratkaisette ongelman. Onnea matkaan.

Stella, Lahna ja Pasi lähtivät kulkemaan käytävää pitkin eteenpäin. Aurajoki kohisi käytävän yläpuolella. Kaupungin äänet kuuluivat teatterin kellarikäytävään etäisenä kumuna. Tytöt eivät edes huomanneet milloin käytävä muuttui poluksi, joka kulki läpi vihreän metsän. Linnut lauloivat. Veden kohina ei kuulunut enää tyttöjen päiden yläpuolelta, vaan jostain heidän

edestään. Samasta suunnasta kuului ääniä: naurua, hoilotusta ja kiljahduksia. Stella, Lahna ja Pasi päättivät lähteä ääniä kohti.

Metsän keskellä, kohisevan kosken äärellä oli pieni aukio, jossa oli meneillään tonttujen kokous. Paikalle oli kerääntynyt joulutonttuja, saunatonttuja, satavuotiaita Ruissalon tammien sisällä asuvia tonttuja, Turun linnan tonttu, ja olipa joukossa yksi riihipirukin. Lisäksi paikalla oli kukkasten prinsessa Tonttumäestä, mutta hän ei itsekään tiennyt miksi hänet oli kutsuttu mukaan. Joku tontuista soitti viulua, ja Turun linnan tonttu tanssi yksinään soiton tahtiin. Hän nimittäin yritti vaipua omiin maailmoihinsa, sillä ei yhtään tykännyt kokouksista ja olisi mieluummin ollut linnassaan.

Yksi tontuista kiipesi kiven päälle seisomaan. Hän oli innostuneessa mielentilassa.

- Meidän tulee vaatia parempia tonttuiluosuhteita. Raaseporin linnassa asuu esimerkiksi kummituksia, jotka ovat kohteliaita toisilleen, mutta pelottavia eläville ihmisille. Kuulin, että eräänä yönä linnassa heräsi kummitusten lisäksi henkiin luurankoja, jotka pitivät niin kovaa ääntä, että linnan ja koko kaupungin asukkaat sekä myös metsän karhut heräsivät. Tällaisiin tilanteisiin minä tonttuna haluan myös mukaan. Olen kyllästynyt pelkkään kurkkimiseen ikkunoiden takana.

Tontut kohahtivat.

- Teemmehän me paljon muutakin! Kehittelemme uusia hienoja joululahjoja lapsille!
- Ja karkkejakin kehitellään! Minäkin olen erityistason lakritsinleipoja, kehuskeli yksi joulutontuista.
- Minä olen rohkea ja ylväs, ja nimeni on Niila, enkä ole tonttu kuin ulkoisesti, sillä sisälläni asuu ritari!

Saunatonttuja alkoi ärsyttää joulutonttujen itsekehu, ja he alkoivat itsekkin elvistellä.

- Minä olen käynyt Nokianvirran koulua.
- Ei kukaan oo niin nopia ettei jätetä, eikä niin viisas ettei petetä, muisteli yksi saunatontuista ulkoa opettelemiaan sanontoja.

Riihipiru puolestaan kyllästyi saunatonttujen viisasteluun, ja yritti päästä korkealentoisella kirjallisuussitaatilla mukaan keskusteluun.

- Kuka pesisi leiman pois otsastani? Se on liian vanha, liian kulunut.

Kiven päällä seisova tonttu hikeentyi.

- Mitä sekoilua tämä nyt on? Tonttuyhdistyksemme uskottavuus kärsii tällaisesta! Meidän täytyy pysyä yhtenä rintamana ja esittää vaatimuksia!
- Mitä vaatimuksia, kysyi joku tontuista.
- Ehdotan, että me emme tee tänä jouluna töitä lainkaan!
- Mitä? Peruutetaanko joulu?
- Ei, ainoastaan joulutonttujen työ jouluna peruutetaan. Ei ikkunoista kurkkimista eikä pihamailla hiippailua. Ei kilttien lapsien käyttämistä. Eikä kirjeiden viemistä joulupukille.

Pensaikossa piilottelevat Stella, Lahna ja Pasi katsoivat toisiaan kauhuissaan.

- Jos tontut eivät vie lasten kirjeitä joulupukille, miten joulupukki sitten saa tietää, mitä lapset toivoo lahjaksi, mietti Lahna.
- Jääkö tänä jouluna lahjat siis kokonaan saamatta, Stella kauhistui.
- Jää! Katastrofi!, vaikeroi Lahna.
- Tytöt, teidän täytyy estää tonttujen lakkoilu, sanoi Pasi tiukasti, ja tytöt tiesivät heti, että Pasi on oikeassa. Vain työillä oli tehtävään tarvittavaa väkevää voimaa.

Tontut olivat alkaneet kiistellä keskenään. Osa kannatti lakkoilua, osa oli kiihkeästi sitä vastaan. Kivellä seisova tonttu vain lisäsi riitaista tunnelmaa huutelemalla taukoamatta:

- Tonttujen puolesta joulua vastaan!

Tilanne oli kärjistymässä kahinaksi, tontut jo tönivät toisiaan. Lahna näytti Stellalle suurta puuta, jonka lehvästö kaartui tonttujen ylle. Stella tajusi heti mitä Lahna suunnitteli. Lahna ojensi Stellalle sitruunan, ja Stella kiipesi vauhdikkaasti korkealle puuhun, vaikka muisti isän varoituksen, ettei taittuville oksille saa kavuta. Stella ryömi rohkeasti ison oksan päähän ja heitti sitten sitruunalla kivellä seisovaa tonttua päähän niin kovaa kuin kädestä lähti.

Pam!

Tuli hiljaista. Viulua soittavan tontun viulusta katkesi kieli. Kukaan ei enää huudellut eikä töninyt toisiaan. Kaikki katsoivat kivellä seisovaa tonttua odottaen, miten hän reagoisi yllättävään sitruunaiskuun.

- Mistä mä olin puhumassa, kivellä seisova tonttu ihmetteli ääneen kuin muistinsa äkillisesti menettäneenä.

Pieni saunatonttu, jolla oli mukanaan lammas ja majava ja kädessään nakki sekä kirpputorille kannettu, vanha ruusukuvioinen lautanen, uskaltautui esiin muiden takaa:

- Sä ehdotit, että tontut ei tekis jouluna töitä.
- Mitä hulluutta!, huusi kivellä seisova tonttu. Eihän me voida jättää kaikkia maailman lapsia pulaan!

Ja niin tulivat kaikki tontut sillä sekunnilla järkiinsä ja jatkoivat normaalisti joulutonttuilutoiminnan suunnittelemista.

Stella kiipesi alas puusta ja juoksi pensaikossa odottavien Lahnan ja Pasin luo. He hyppivät tasajalkaa riemusta.

- Hyvä me! Me pelastettiin joulu!

Kolmikko riensi takaisin polulle, joka muuttui teatterin käytäväksi ja pian he olivat keltaisen oven takana. Yhdessä he kajauttivat salasanan:

- Ole ystävällinen myös maanantaisin!

Ja ovi aukesi, ja sen takana odotellut Turkulainen yksisarvinen saattoi Lahnan, Stellan ja Pasin takaisin teatterin katsomoon. Siellä heidän äitinsä oli keskustelemassa teatterissa töissä olevan Tintin kanssa. Äiti ei ollut ehtinyt edes huomata, että lapset olivat käyneet seikkailemassa salaisessa tonttulaaksossa.

- Voi voi, äiti voivotteli, kesämatot jäivät kotirannassa, omassa paikassa pesemättä.
- Ei yhtään haittaa, rauhoitteli Tintti.

Silloin Tintti huomasi Lahnan, Stellan ja Pasin, jotka olivat juuri tulleet äidin luo.

- Mitäs sankareita siellä seisoo, kysyi Tintti.

Tintti nimittäin tiesi Lahnan, Stellan ja Pasin yllättävästä urotyöstä, sillä Tintti tiesi kaikki teatterin salaisuudet. Mutta äidille asiasta ei kerrottu enempää. Riitti, että Stella, Lahna ja Pasi itse tiesivät, että olivat juuri pelastaneet kaikkien maailman lasten joulun.

Sen pituinen se.